

да ти отвърна. Огледахъ се въ коритото и видѣхъ, че сж зелени и ти повървахъ. Отъ какъ си слѣзалъ при насъ отъ Чобанкюви, нѣмамъ мира. Да не мислишъ, че за тебе. Малко ме е ене. Ей го Нено — чака ме. Ама азъ го не ща. Никого не ща!

— И мене ли?

— Защо питашъ? Довелъ си деветъ коня хранени. Окачилъ си на шинѣ имъ жълти звънчета като орѣхи. Пѣятъ. Тръгналъ си по харманитѣ вършидба да вършеешъ. Не овърша житото, ами овърша момитѣ. Свърши се вършидбата, иди си! Кого чакашъ. Подбери си деветѣхъ коня. Не ща да слушамъ звънчетата имъ.

— И да не ме пждишъ, Данче, пакъ ще си отида.

— Ще си отидешъ ли? Недей! Защо ме слушашъ. Азъ не зная какво хортувамъ. Погледай ме на какво съмъ заприличала. Смѣятъ ми се другаркитѣ ми. Не съмъ ли хубава? Не ти ли харесва тѣнката ми снага? Не ти ли харесва коланчето ми. То ми е отъ баба. Ушито е отъ сърма. Я го пипни! Че наведи се де!

Не се наведе младия момѣкъ, младото девойче му се молѣше:

— Дойди ми довечера! Да видишъ на месечината какъ ми грѣ русата коса. Жълта.